

Szivárvány

2012. SZEPTEMBER • XXXIII. ÉVFOLYAM • 357. SZÁM

MARKÓ BÉLA

Hegymászók

Egy:
magas ez a hegy.
Kettő:
sűrű ez az erdő.
Három:
mégis megpróbálom.
Négy:
ügyes légy!
Öt:
felszállott a köd.
Hat:
kisütött a nap.
Hét:
kék az ég.
Nyolc:
visszhangzik a hegy-völgy,
 hogya szólsz.
Kilenc:
egy kicsit pihensz.
Tíz:
utad csúcsra visz!

BAK SÁRA rajzai

Már túl vagytok az első óvodai, iskolai napon.
Mennyi újdonság, mennyi izgalom!
Rajzoljátok le nekünk azt,
ami a legjobban tetszett a tanévkezdésből.
A Szivárvány egész évben várja munkáitokat,
híreiteket, és minden hónapban
meglepetéssel érkezik hozzátok.
Legyünk barátok!

DONKÓ LÁSZLÓ
**Égigérő
meseerdő**

Nyújtózik a kerekerdő,
nagy lesz: tán az égig megnő,
nő a fény is egyre benne,
– mintha meseerdő lenne.

Megnőnek a kis gidák is,
visító vadmalackák is,
egyszer minden felnő... égig,
– nagy a világ, nem is mérik.

Tágas a gyep, tán hetedhét,
nagyok rajta kosok, kecskék,
– te is felnősz, s az biz szép lesz:
apa válláig felérhetsz!

TRAISTA JÚLIA

Pillelány az iskolában

A Boldog a szoba sarkában lakik, legálabbis Pillelány oda szokott lekuporodni, amikor beszélni akart vele. Bármikor ment hozzá, mindig meghallgatta, és mindenre tudta a megoldást. Soha senki nem látta. Pillelány nagymamától hallott először róla. Ő mondta, hogy jó és igazságos.

– Mi az igazság, nagymama? – kérdezte a kislány.

– Ezt egyedül a Boldog tudja, azért kell örökké az ő szavára figyelnünk – mosolygott nagymama.

Pillelány nagyon készült az iskolába. Anyával csodaszép dolgokat vettek: füzeteket, világoskék, hófehérkés hátitáskát, két-cipzáras, rózsaszíngumis tolltartót.

Annyiszor elpróbálta, hogyan megy majd az új táskával az iskolába, hogyan veszi le a hátáról, hogyan pakol ki belőle, hová teszi az uzsonnásdobozt! És íme, elérkezett a nap, amikor táskával a hátán, a kapuban topogva várta Anyát, hogy végre induljanak.

Az iskola udvarán rengeteg gyerek zajongott. Pillelány megilletődve pislogott körbe, senkit sem ismert. Megérkezett a Tanító néni. Mosolygott. Pillelány szépnek találta.

Az igazgató bácsi beszédet mondott, de Pillelány nem tudott odafigyelni. A tanító néni nagyon szépen mosolyog, csak valahogy annyira... idegen. Még a nevemet sem tudja – kesergett magában.

Egy harmadikos fiú számárfület mutatott nekik, amikor elhaladt mellettük. Pillelány vérig sértve szorította meg Anya kezét.

Az osztályteremben a leghátsó padban maradt hely számára.

– Itt maradsz, Anya? – kérdezte suttogva. Anya bólintott.

A tanító néni bemutatkozott, s megkérte a gyerekeket, hogy sorban mutatkozzanak be ők is. Ugye, hogy még a nevemet sem tudja – duzzogott magában Pillelány.

– Mesélj, milyen volt az iskola – kérdezte otthon Nagymama.

– Jó volt – motyogta Pillelány, ám estére úgy érezte, hogy fáj a hasa, nyilallik a feje, kapar a torka, és a bal bokája sem az igazi.

– Nem tudok holnap iskolába menni – közölte a hírt Anyával.

Anya ránézett, és mosolygott. Úgy tudott nézni, mintha mindent látna, még a kislánya gondolatait is.

– Aludjunk egyet rá, gyermekem – mondta szelíden.

Pillelány beszaladt a szobába, és lekuporodott szokott helyére, ahol a Boldoggal beszélgethetett.

– Nem akarok iskolába járni – tört ki belőle a zokogás.

– Miért nem? – kérdezte a Boldog.

– Mert ott senki sem szeret engem, senki sem ismer, és a tanító néni még a nevemet sem tudja.

– Bízol bennem? – kérdezte a Boldog. – Hiszed, hogy veled leszek az iskolában is?

– Láthatnálak? – kérdezte Pillelány.

– Nem láthatsz – válaszolt a Boldog –, de ha elég erősen hiszed, akkor érezheted, hogy ott vagyok.

– Kicsit nehéz – aggodalmaskodott Pillelány.

– Tudom – mosolygott a Boldog. – De ne félj, csak bízz bennem!

Reggel Anya elkísérte az iskolakapuiig. Pillelány szíve majd kiugrott a helyéről, ahogy lépegetett fel a lépcsőn. Kezét a kilincsre tette. Ki fognak nevetni – gondolta –,

csúfolni fognak, a tanító néni pedig azt sem tudja, hogy ki vagyok.

Ekkor eszébe jutott a Boldog. Vajon itt van velem? Ha egy kicsit láthatnám... Itt van, hisz megígérte, itt van – szedte össze a bátorságát, s lenyomta a kilincset.

A tanító néni mosolyogva fordult feléje:

– Isten hozott, Pillelány, gyere, foglald el a helyedet!

A kislányok odaszaladtak, és elkísérték a helyére.

Tudta a nevemet! – ujjongott magában Pillelány. Gondolatban megszorította a Boldog kezét, majd szépen, nyugodtan elengedte, mert ki kellett pakolnia világoskék, hóhérkés hátitáskájából.

MÉSZELY JÓZSEF

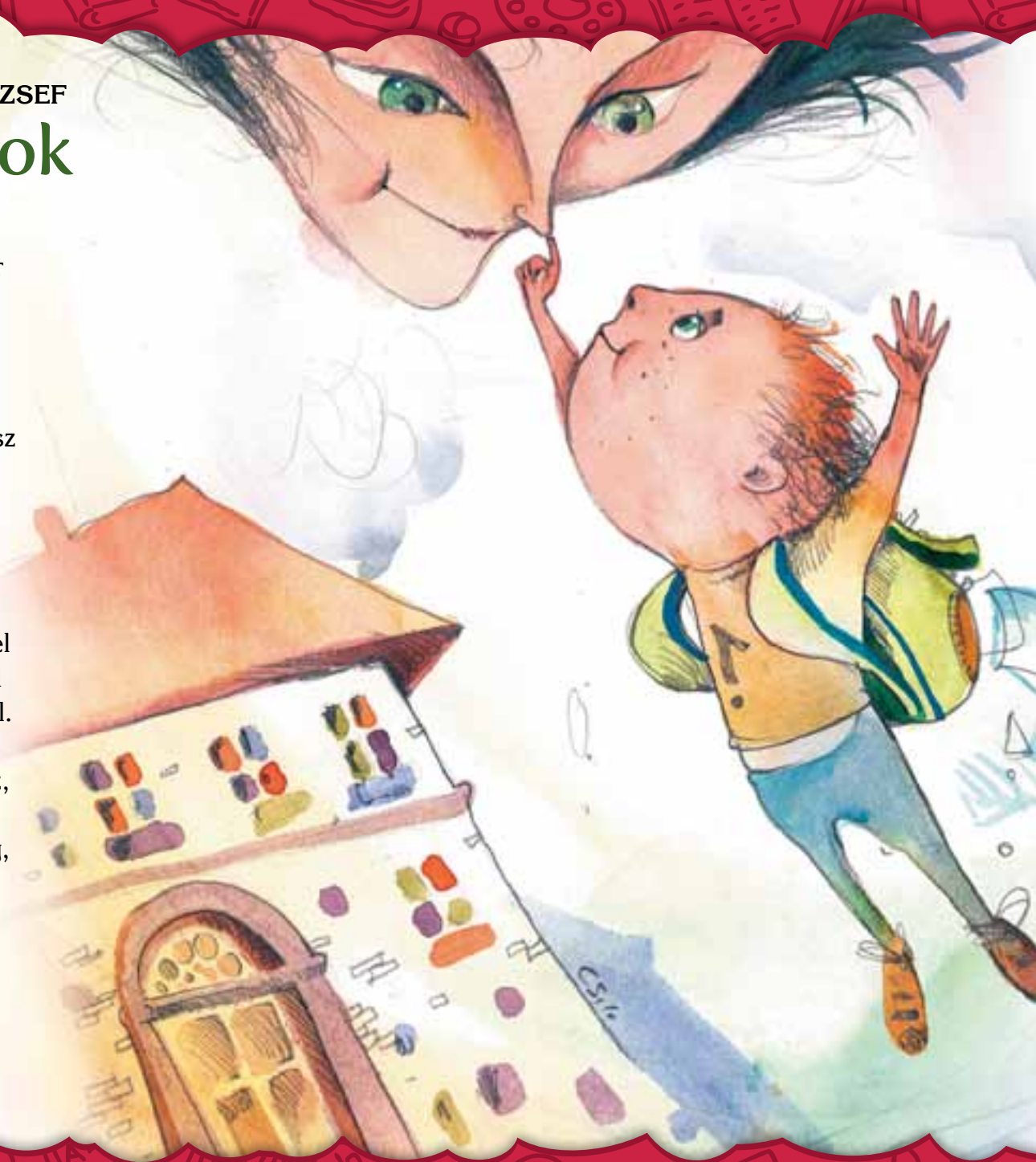
Indulok

Hátamon már
az új táska,
indulhat az
iskoláska.

Még kísérhetsz
egy-két hétig,
első betű
írásáig.

Attól kezdve
minden reggel
megyek majd
a gyerekekkel.

De, ha akarsz,
délidőben
eljöhetsz még,
mami, értem.

LÁSZLÓ NOÉMI

Minden kezdet nehéz

A pók, ha vinnék óvodába,
nyüszítene, hogy fáj az összes lába.
A teknőc, mikor ébrednie kéne,
bevacolódna foltos teknőjébe.

A krokodilus iszap alá bújna,
az oroszlán a fű közé lapulna,
az elefánt fogfájást emlegetne,
a párdac láza égig emelkedne.

Hát én? Hiába sajog kezem-lábam,
hiába érzem: felszökött a lázam,
hiába fáj fejem, fülem, fogam:
„Irány az óvoda, édes fiam!”

CSILLAG ISTVÁN rajza

GERGELY EDŐ

Anya mesél a monyókról

Nem tudom, milyenek a monyók. Mindig másak, és mindig máshonnan bukkannak elő. Ma például gyönyörű, fehér monyólány üldögélt egy rózsaszálon, és számolt.

– Szia. Mit számolsz? – kérdeztem.

– Az illatokat – felelte kedvesen.

– Hogy hányféle illat van? – csodálkoztam.

– Nem. Hogy hányféle illata van a rózsának – magyarázta türelmesen.

– Aha – mondtam én, de igazából nem értettem. – Én ezt nem értem – vallottam be kis idő múlva.

– Én sem – vontam meg csöppnyi vállát a monyólány –, de attól ez még így van.

A másik monyóval a lakásunkban találkoztam. Ő a házimonyó. Azt mondja, mindig is itt lakott. Csak néha mutatja meg magát, s akkor is csak valamelyik testrészét. Ha csacsogni és kacagni támad kedve, a száját. Olyan is volt, hogy segített takarítani, akkor meg csak a kezecskéje tett-vett. Amikor friss virágot teszek a vázába, rögtön odadugja pisze orrát. A legritkábban a szemét mutatja meg. És van egy ünnepi megjelenése is, amikor egyszerre mutatja szemét, fülét, száját és szárnyát. Megkérdeztem tőle, miért fordul ez elő olyan ritkán.

– Mert az embereknek nincs idejük arra, hogy elmondják, megmutassák, mi a bajuk. Akkor meg minek nekik a szemem, a fülem? – felelte, és láttam rajta, bosszankodik.

– Én... izé... én eddig azt hittem, az emberek szeretnék, hogy valaki meghallgassa őket – töprengtem hangosan.

– Á, dehogy – felelte, s közben úgy nézett rám, mint aki nem tudja eldönteni, érdemes-e rám időt fecsérelnie, vagy sem. Azt hiszem, elég nehézfejűnek tartott. De hát mégiscsak egy házban lakunk, gondolom ezért folytatta végül. – Arra már te is rájöttél, hogy a kisfiad akkor nyafog, amikor nem tudja, mi a baja. Úgye? – kérdezte, s közben jól rámmeresztette eleven szemét.

– Úgy – feleltem a szempárnak.

– Például, amikor álmos, enni kér. Amikor szomjas, azt hiszi, fáradt. Ha azt szeretné, hogy ráfigyelj, rögtön megüti magát, csak-hogy babusgasd – sorolta a házimonyó.

– Ez... ez tényleg így van – hebegtem.

– Nos, a felnőttek pont olyanok, mint a gyerekek. Nyafognak összevissza. Mert csak akkor tudják meg, igazából mit szeretnének, mi is a bajuk, ha erre időt szánnak. Nagyon sok időt. De ehelyett fecsegnek, locsognak, nyafognak. Az gyorsan megy. Csakhogy én ehhez nem adom a fülem.

S azzal a házimonyó otthagytott, berepült a láthatatlanba.

Még most is azon törném a fejem, amit a házimonyó mondott, ha aznap este be nem állít hozzánk Rezső, egy borzos plüssmaci. Azt mondta, bejárta a fél világot, s ha megtetszik neki nálunk, lehet, hogy hozzánk költözik. Kisfiam is, én is, rögtön ráismertünk: egy újabb monyó volt. Mert nem úgy állt a

szeme, mint egy rendes plüssmacinak, hanem olyan monyósan.

– Látod, hogy néz? – kacagott rám a kisfiam. – Úgye, milyen vicces?

– Látom – mosolyogtam rájuk, és tudtam, biztosan nem fog elköltözni tőlünk Rezső.

Az a gyanúm támadt, hogy valamiért ki-néztek maguknak minket a monyók, és még mindenféle furcsa alakban meg fognak jelenni az életünkben. A te életedben is. Csak figyelj, mert soha nem tudhatod, mikor, hol bukkan fel egy ilyen monyó.

FODOR SÁNDOR

Csipike I.

Csipike az erdőben élt.

Akkora volt, mint a kisujjam, és gyöngyvirágot viselt a kalapján. Az Óriásnagy Bükkfa odájában lakott, és mindenki szerette. Olyan kedves, szorgalmas törpét, mint ő, nem látott még a világ.

Kora hajnalban kelt. Forrás vizében egykettő megmosdott, tornázott egy sort, nehogy elhízzék, azután frissen munkához látott. Ellenőrizte a virágokat, eléggé illatosak-e, letörölte a levelekről, szirmokról a szélhordta virágport, mert minek az oda, majd egy fűszállal megcsiklandozta Madár csőrét.

– Nótát kérünk!

Madár felébredt, és trillázni kezdett.

Madártól egyenesen a Korhadozóbelű Vén Fenyőfához ment. Ott laktak a Vadméhek.

– Ébresztő, atyafiak!

A méhecskék hálásan visszazümmögtek neki, és kirepültek, hogy mézet gyűjtsenek.

Mókusék már ébren voltak. Vén Fenyőfa alsó ágán tornázott az egész család. Csipike szakértelemmel nézte őket egy darabig, majd elégedetten bólintott, utána belopakodott Sünékhez, akik jóízűen szundítottak; nemrég tértek nyugovóra, mert éjjeli műszakban járták az erdőt.

Csipike megigazgatta rajtuk a takarót, és máris iparkodott kifelé, hogy idejében elkergesse Vadmalacot, az Ebadtát Légyölő Galóca mellől.

– Nehogy megedd, Ebadtája, mert nem jóízű, és ha mégis felfalod, majd nézheted magad utána! Figyeld csak meg az elrettentő példát!

Csipike néhány szürke legyet irányított Légyölő Galócára, hadd lássa Vadmalac, hogy nem a levegőbe beszél. Csakhogy Vadmalac, az Ebadta, másnap reggel is ott üldögélt Légyölő Galóca mellett. És harmadnap is. Mindennap. Csipike már erősen csóválta a fejét.

– Azt hiszem, Vadmalac, hogy példátlanul buta vagy – fakadt ki a türelmes Csipike, aki már azt sem tudta, honnan szerezzen elrettentő példát. Alig maradt már a környéken vállalkozó kedvű szürke légy.

Minekutána Vadmalac, az Ebadta elrettent a példától, és otthagyta a mérges gombát, Csipike kigyalogolt az Erdei Tisztásra, ahol Kukucsi, a Botfűlű, más néven Vakond Gazda gondoskodott a friss túrásokról. Csipike megszámolta a legújabb halmocskákat, megvizsgálta, elég porhanyósak-e, majd Vöröshangyához ment, az időjárás-jelentés végett. Vöröshangyáék jelezték a legpontosabban, hogy aznapra száraz idő várható-e vagy felhőátvonulás, néhány helyen futó esővel; náluk alig időzött Csipike – zavarta őt, hogy nem tudta megkülönböztetni egymástól Vöröshangyáékat. Valamennyit egyformának látta.

Reggelre ennyi elég is volt.

Csipike Nyúlhoz indult, Bokor felé.

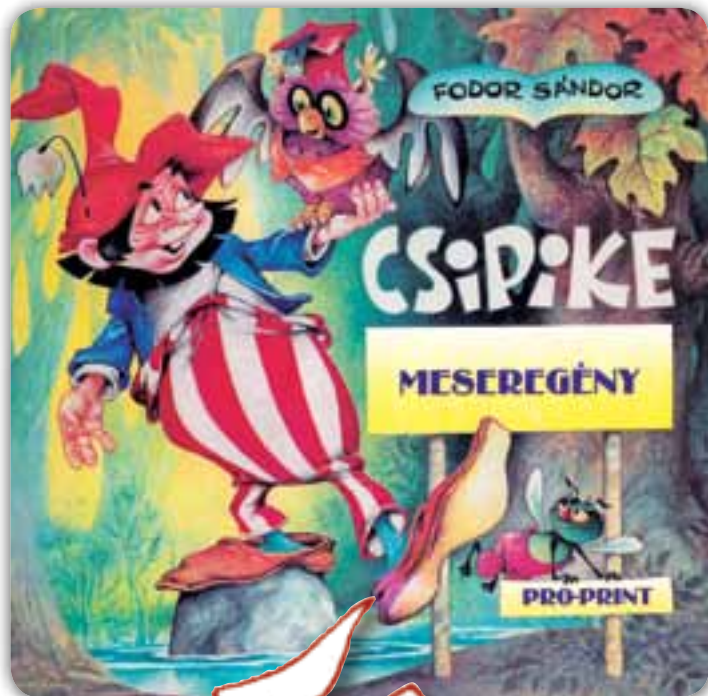
– Csak semmi riadalom! – kiáltotta, amint megpillantotta Bokrot. – Én vagyok, Csipike! Mehetünk reggelizni.

Együtt sétáltak vissza az Óriásnagy Bükkfához, ahol már várta őket Madár.

Legtöbbször madársóskát reggeliztek édesgyökérrel, amit Vadmalac, az Ebadta volt szíves kitérni nekik önkéntes munkával a sziklaodúból. Nyomatéku­kul még elcsemegéztek két-három borókamagot, utána szusszantak egyet. Megállapodtak abban, hogy mi lesz az ebéd, és Csipike visszament az Erdőbe. Még ki kellett jelöl­nie Harkály Mesternek a kopogtatásra alkalmas fákat. Ez hosszadalmas munka volt. Csipikének arra sem jutott ideje, hogy közben becsü­lettel megtízóraizzék. Siettékben lábon állva kapott be két szem epret, majd szerénységre intette Szarvasbikát. Megmagyarázta neki, hogy amiért valakinek olyan példátlanul nagy szarva van, azért még nem kell annyira felvág­ni, mert az nem szép. Példaképpen elmondta, hogy ismer olyanokat, akiknek legalább akkora szarvuk van, mint Szarvasbikának, mégis hallgatnak vele, mert szerények. Nem nevezte meg őket, nehogy irigységet támasz­son Szarvasbikában. Szarvasbika megköszönte a lelki tanácsot, és egész nap sokkal sze­rényebben legelészett. Ezzel nagyjából el is telt a délelőtt.

Ha nagyobb lépésekben szeretnél haladni a Csipike-mese olvasásával, kérd, hogy születésnapodra, Karácsonyra a Csipike-könyvet kaphasd ajándékba. 1998-ban jelent meg a csíkszeredai Pro-Print Kiadó gondozásában, Rusz Livia sok-sok színes rajzával. A Napsugárnál is kapható.

TOLNA ÉVA

Madárversek

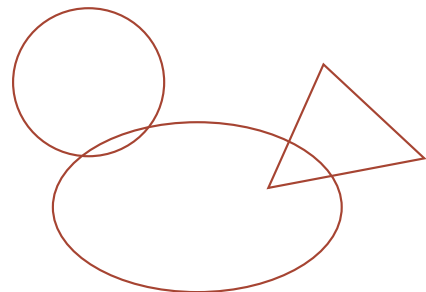
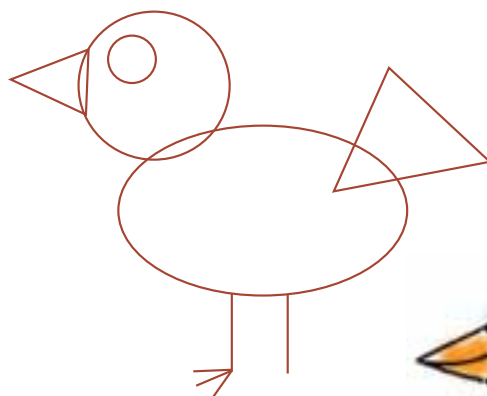
Két kismadár ül a fán,
egyik Péter, másik Pál.
Eredj el, Péter, eredj el, Pál,
gyere vissza, Péter, gyere vissza, Pál.

Négy kismadár, hat kismadár,
éjszakára hazatalál.
Várja őket a fa lombja
éjszakai nyugalomra.

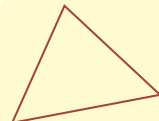
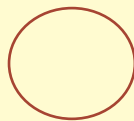
Hat kismadár, nyolc kismadár,
őszre fordul lassan a nyár,
készülhetnek a nagy útra,
búcsúját a Szél már fújja.

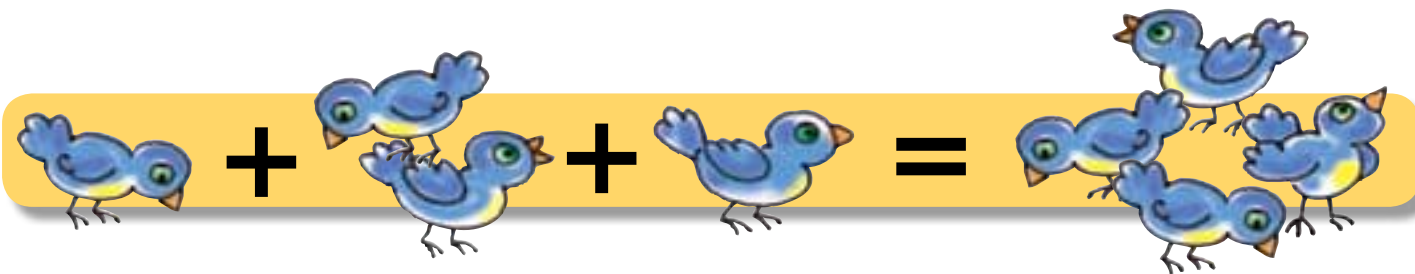
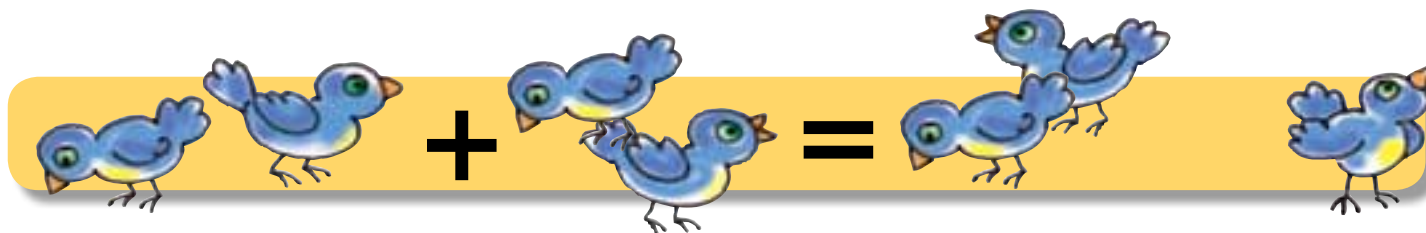
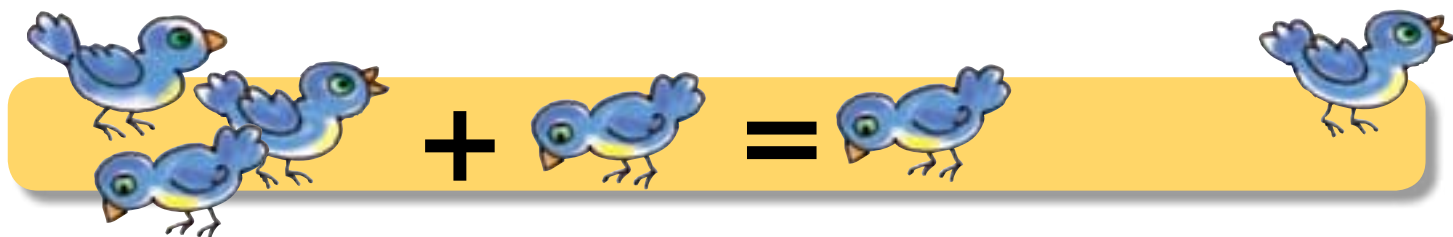
Péter és Pál itt marad,
együtt várják a tavaszt,
hat kismadár, nyolc kismadár
barátjához visszatalál.

Rajzolj madarat csupa
körből, háromszögből,
egyenes vonalból.

Számold meg, hány mértani
formát használtál egy madárhoz.

Számold össze soronként a madárkákat.
Ahol nem helyes az eredmény, rajzolj még egyet-kettőt.

ÁBÉCÉ

KOVÁCS KATALIN rajzai

A

alma

Á

ág

B

bohóc

C

citrom

Cs

csiga

D

dob

E

esernyő

É

érem

F

fa

G

gomba

Gy

gyík

H

ház

I

ing

Í

írószer

J

játék

K

kalap

L

levél

Ly

lyuk

M

maci

N

nap

Ny

nyúl

O

orgona

Ó

óra

Ö

öv

Ő

őz

P

pipa

R

rák

S

sál

Sz

szív

T

tál

Ty

tyúk

Ú

uborka

Ú

út

Ü

üveg

Ű

űrhajó

V

váza

Z

zár

Zs

zsák

MÁTÉ IMRE

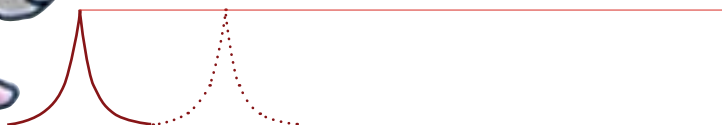
Ábécé- mondókák

Tanuld meg a mondókákat. Vezesd a fonalat a gomolyához olyan alakúra rajzolva, ahogy a cica mutatja.

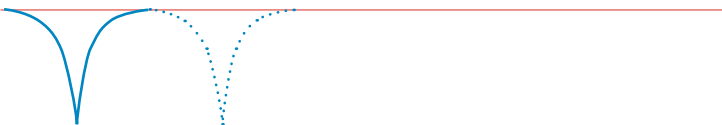
Gom mellett
gyík lapul.
Gyuri bá
gyalogol.
Gyér patak
gyöngyözik
Gyimestől
Gyergyóig.

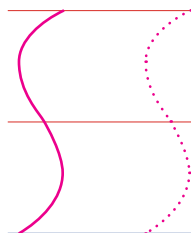
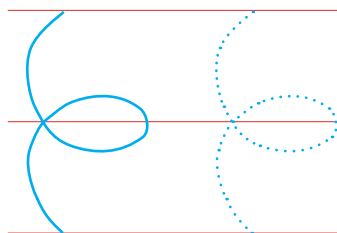
Horgász, halász
halászik,
halat vinne
házáig.
Hét határban
hahota:
hínárt fogott
horogja.

Zsombék szélén
zsémbes néni
zsörtölődik,
Zsolti nézi.
Zsáknyi borsóm
zsengén veszik.
Zsiga zsíros
zsömlét eszik.

Rajzolj sok cicafarkincát a megkezdett minta szerint, minél szabályosabban.

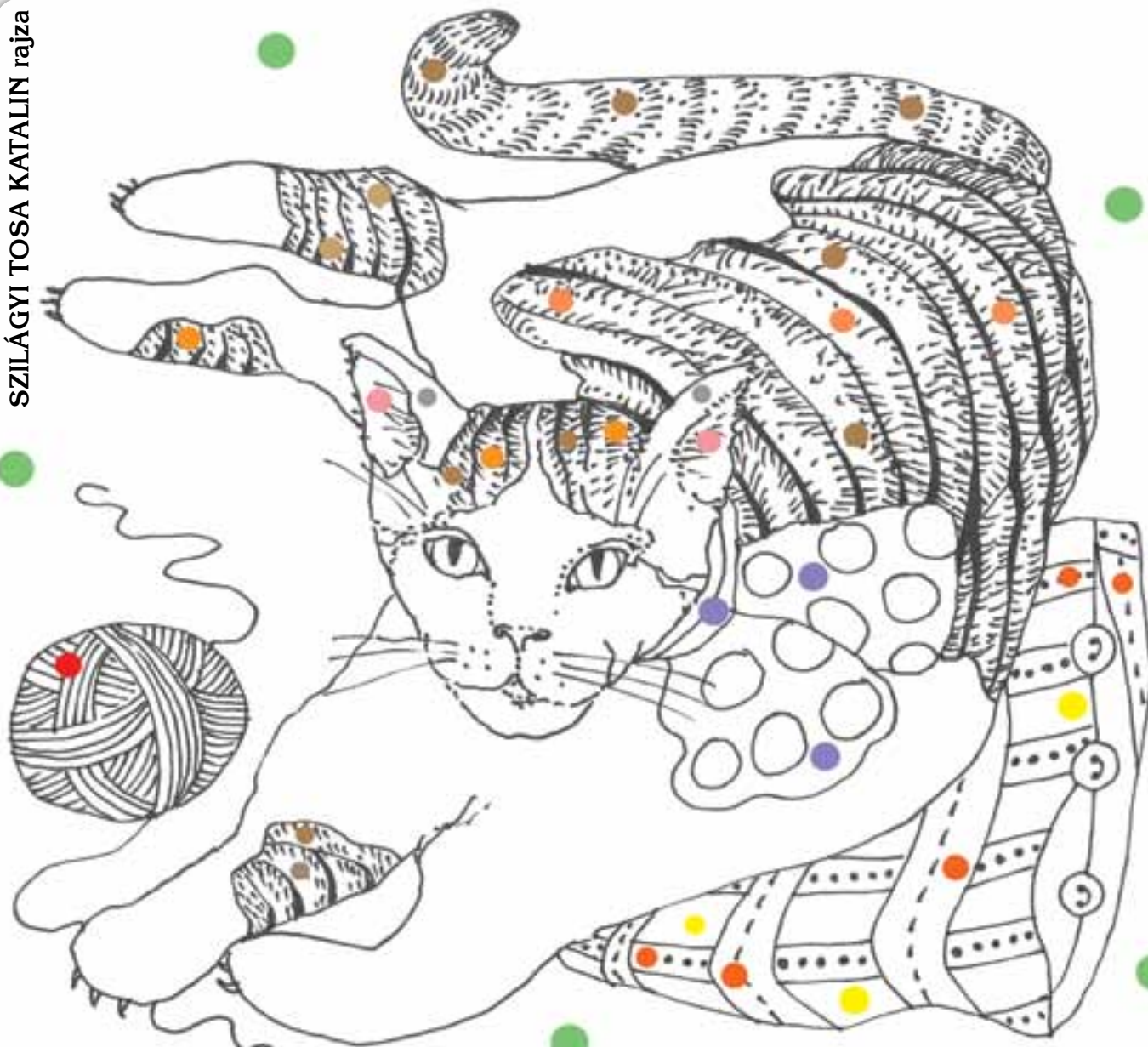

SZENTE B. LEVENTE

Betűkergető

Jaj, be huncutok ezek a betűk,
Dugdossák a régi titkokat!
Egyik-másik sugdolózik, noszogat,
Így kelletik magukat.

Most ki erre, ki arra néz,
Hajladoznak, nyújtózkodnak.
Összeolvasnám őket, de látod-e,
Hogy szaladnak szerteszét?

Színezd ki a cicát a pöttyök szerint.

SZÁNTAI JÁNOS

Macskamondó

Minden cirmos cica-maca
szereti az egeret.
Lót utána, fut utána,
ha nem sokat,
eleget.

Lassan: Minden
cirmos

Gyorsan: cica-maca szereti az
egeregereget.

Lassan: Lót u-
tána,

Gyorsan: fut utána, ha nem sokat,
elegelegeleget.

Sövér Szabolcs rajza,
Gyergyóditró

Cica csikicsuki

A vastag vonal mentén vágd körül, a szaggatott mentén csukd össze ezt a sávot.
Figyeld meg, milyen szűk a cirmos szembogarra nappal, és hogy kitágul éjszaka, hogy a legkisebb fényt is érzékelhesse.

MÜLLER KATI rajza

A macska és az egér

Népmese

Hajdan a macska meg az egér kenyeres pajtások voltak. Vidáman éldegéltek egy távoli szigeten. A macska apró madarakra vadászott, az egér meg diót, mogyorót, gesztenyét rágcsált. Hanem egy nap az egér azt mondta a macskának:

– Én meguntam ezt a szigetet. Jó lenne szárazföldre költöznünk.

– De hogy úszunk át a tengeren? – kérdezte a macska.

– Majd ladikot eszkábálunk – felelte az egér.

Gyorsan oda is vonszolt egy jókora darab fát, mélyedést rágott bele, épp akkorát, hogy ketten kényelmesen elférjenek. Nekivágtak a nagy tengeri útnak.

Útközben erősen megéheztek, de elemőzsiát bizony nem vittek magukkal. A macska elaludt. Az egér kínzó éhségében a ladikot kezdte rágcsálni. Addig rágta, míg lyukat nem rágott rajta. A lyukon beszivárgott a víz, s a ladik elsüllyedt. Ott evickélt a sós tengervízben a macska meg az egér. A macska nem

szerette a vizet, nem is volt valami híres úszó.
Mérgesen rivallt rá a cimborájára:

– Hej, te! Felfallak!

– Ha felfalsz, jóllaksz velem, és nem tudsz
majd úszni – figyelmeztette az egérke.

Nagy nehezen szárazra vergődtek.

– De most aztán igazán felfallak! – nyújtogatta hegyes karmát a macska.

– Várj, amíg megszáradok. Így vizesen nem
vagyok jóízű – keresett új kifogást az egér.

Várt a jámbor macska, nyalogatta a szája
szélét. Ám az egérke meglátott a földben egy
lyukat, kapta magát, s belebújt.

A macska letelepedett a lyuk mellé, leste,
mikor bukkan elő az egér. Hanem annak eszé-
be sem volt eljönni. Nekiállt, ásta-túrta a föl-
det, és a folyosó túlsó végén elillant.

A macska azóta is fülel, leskelődik: várja az
egeret. Ha egérlyukat lát, órákig üldögél mel-
lette. Ám az egérnek esze ágában sincs kibú-
jni, ha megszimatolja a lyuk mellett a macskát.

Ti küldtétek

• A legkisebbek az ujjukkal, a nagyobbak ecsettel színezhetik ki a szivárványt, amelynek alapja nem más, mint egy félbe vágott kartontányér – árulták el **Bodoki Lili tanító néni jobbágytelki** kisdíákjai. Te festheted kedved szerint, de tudd, hogy az égi híd hét színe így ível: vörös, narancs, sárga, zöld, türkiz, kék, ibolya, indigó.

• A szalvéta-bazsarózsát **Páni Petra** osztálytársunk édesanyjától tanultuk. A szalvétát kettőbe hajtjuk, a tűrésvonal mentén levágunk belőle egy szalagot, a keskenyebb oldalától indulva harmonikává hajtogatjuk, a derekát átkötjük a papírszalaggal. A legyezőt kinyitjuk, rétegeit finoman szétválasztjuk dúsra, hullámosra – magyarázta **Czirmay Júlia, dési tanító néni**.

• **Gászpör Melinda tanító néni rétyi** osztálya csoportmunkával készítette a dúsantermő, térhatású almafát.

• A **csíkmenasági** elsősök fényes papírból maguk vágták ki, és hangolták össze az őszi kép elemeit **Károly Veronika tanító néni** útmutatása szerint. A gyümölcskosarat kivágták, barnára pingálták, és szalvétagolyó-terméssel „rakták meg”.

• Bügyürgesd, ragasztgasd, míg be nem töltöd színes galacsinnal a gyümölcsök körvonalát – biztatják egymást **Juhos Ildikó** óvónéni széki apróságai.

• Nagy türelemmel sodort, pici golyócskákból kerekedett ki **Csedő Magdolna** és **Jakab Matild** óvónéni Zsebibaba csoportjának paradicsomja a **csíkszeredai Micimackó Óvodában**.

• **Tordaharaszton** is „termett” galacsingyümölcs, mégpedig **Szél Adél** óvónéni csemetéinek szorgos kezelmunkája nyomán.

• A magyarlapádi **Szilágyi-Székely Melinda** elsőseinek méhecskéje csipeszre ragasztva a függönyön „mászkal”, de ne félj, nem csíp meg.

• Látogatásuk emlékére integető, színes papírkezekből ragasztottak szivárványt és napocskát **mákófalvi** olvasóink, **Kovács-Minyóka Erzsébet** óvodásai és **Mánya Andrea** kisdíákjai.

Szárnybontó

**Kovács Katalin, margittai tanító
néni tavalyi I. A osztálya:**

Megérkezett a Szivárvány!
Osztogatjuk: Tessék, tessék!
Ez a tied, ez az enyém!
Ide lapozz: rajzos rejtvény!
Vivi már olvassa a mesét.
Az ott Csipike sapkája,
Papírból van megformálva.
Betlehemes, hímes tojás,
Egész évben csupa varázs:

Levelek és virágok,
Csupa jó kis játékok.
Szánkózók és fürdőzők,
Rajzaikba rejtőzők,
Meg mesékbe, versekbe,

Szivárványban ébredve.
Mefogadjuk ezen percben,
Jövőre sem hagyunk cserben.
Itt légy nálunk havonta,
Ha nem jöhetsz naponta.

Kelemen Dániel, Kovászna

Néma Vivien, Marosvásárhely

Venczel Hanna, Kolozsvár

Hullanak a falevelek,
Kezdődik az iskola,
Minden gyerek várja,
Gyere hát, menjünk iskolába!

Köble Emese,
Magyarlapád

Varjú néni muzsikál,
Róka koma táncot jár.
Egerecske lyukba bújik,
Medve bácsi gitározik.

Kis Anett Emese,
Magyarlapád

Kendi Bálint, Négyfalu

Meregya Nóra,
Sepsiszentgyörgy

Hol volt, hol nem volt, volt
egyszer egy hétéves kisfiú,
aki kapott ajándékba egy gyü-
mölcsfát. Elültette, ápolta, gon-
dozta. A fa gyönyörű lombkoro-
nát növesztett. A fiú minden nap
megcsodálta a fa zöld lombját.

Közeledett az ősz, és a kisfiú is-
kolába készülődött. Egyik reggel azt vette
észre, hogy a fája egyre jobban kopaszodik, és a leve-
lei színt változtatnak. A gyerek nagyon elkeseredett.
Anyukája elmagyarázta, hogy minden ősszel ez törté-
nik a lombhullató fákkal, de jövőre újra szép lesz a fa
koronája.

A fiú abbahagyta a sírást, és boldogan
indult el az iskolába.

Maior Roland, Szászrégen

Antal Andrea,
Négyfalu

Csipike postája

Az a legszebb a szeptemberben, hogy ismét találkozhatunk veletek. Mert bizony hiányoztatok. Köszönjük azoknak, akiknek levelét olvasva, rajzát nézegetve idevarázsolhattunk titeket a szerkesztőségbe: **Palkó Viktor**, Marosvásárhely; **Sárkány**

Alexandra, Kézdivásárhely; **Balázs Nikolett**, Sárovasár; **Coş Zsanett**, Kökényesd; **Kedves Borbála**, Csíkszentdomokos; a **kolozsvári** Gyermekvilág, a Bambi, a Lizuca Óvoda; a **marosvásárhelyi** G. Coşbuc Iskola Pitypang csoportja; a **tekerőpataki**, a **szilágypaniti**, a **magyarkiskapusi** óvodások; a **kolozsvári** Református Kollégium **tavalvi** I.; a **marosvásárhelyi** N. Bălcescu Gimnázium I. C, a L. Rebreanu Gimnázium II. F,

az Európa Gimnázium I. D; a **zilahi** S. Bărnău Iskola I. B; a **sepsiszentgyörgyi** Váradi József Iskola II. B; a **brassói** Áprily Lajos Főgimnázium I.; a **szászrégeni** A. Maior Gimnázium I. B osztálya; az **ivói** I.; a **dési** I.; a **székelyszentkirályi** I.; a **margittai** I.; a **zabolai** II. B; a **kovásznai** I. B; az **esztelneki** I. és II. osztály.

- De mi is hiányoztunk ám a nyári hónapokban nektek.

Jakab Melinda firtosváralji előkészítő csoportja szalvétagalacsinból és saját rajzból szerkesztett emlék-Szivárványt magának.

● **Lukács Margit** óvó néni **Énlakán** és **Siklódon** is népi hagyományaink őrzésére nevelgeti a legkisebbeket. A székelykeresztúri népdalvetélkedőre is elkísérte őket.

● **A marosvásárhelyi Bolyai Farkas Líceumban** nem is egy, hanem jó pár Csipike kelt életre. „Oly nagy szeretettel olvassák Csipikét, és olyan élvezettel játsszák a feldolgozást, hogy nekem éppen csak irányítanom kell őket. Óriásit fejlődnek általa” – írta büszkén **Szítai Tünde Klára** tanító néni.

● Sok vidám Csipikét rajzolt és ragasztott **Kali Hajnal** tanító néni diszlexiás osztálya is a **marosvásárhelyi Bălcescu Gimnáziumban**, akik örömmel színeznék, kézimunkáznak a Szivárványból, a verseket lemásolják, a rövidebb meséket maguk olvassák el, a hosszabbakat a tanító néni.

● A csodás pillangókat **Dragomirescu Viola** **segesvári** tanító néni tavalyi elsősei festették.

- Nagyon szeretnek napon sütkezéreni, fűben mászkálni és Szivárványt böngészni **Bangur Éva és Tamás Andrea óvó néni** **kolozsvári Katicabogárkái.**

- **A zilahi I. Maniu Iskolában, Nagy Beáta Tímea tanító néni** osztályában vidám kutyus őrizte a bélyegeket, és gyűjtötte a kutyás mesék, könyvek címét. Végül miénk lett a kutyatár, a gyerekeké pedig a Szivárvány ajándéka.

- **Balla Kinga és Veres Julianna óvó néni** Méhecskéi a kolozsvári Katicabogár Óvodában gyűjtőlapjukra origami-kutyust ragasztottak, és az egészet csinos füzetbe fűzték.

Havonta vágd ki a bélyeget, és ragaszd a neved mellé az osztály, a csoport közös gyűjtőlapjára! Áprilisban küldjétek el a gyűjteményt nekünk. Kitartásotokért, szorgalmatokért jutalmat kaptok.

**E lapszám
támogatói:**

*Nemzeti
Kulturális
Alap*

● Ahány gyerek, annyi gerendából épült a **kolozsvári** Szent Imre Óvodában **Krizbai Mária** és **Horváth Éva** óvó néni csoportjának kutyavára. Örülnek is neki a bélyeg-kutyusok, akár csak szorgos kis olvasóink a mesefüzetnek.

● **Czirmay Júlia** tanító néni dési elsősei szép rajzokkal kerekítették albummá a bélyeggyűjteményüket.

● Gondosan gyűjtötte, ragasztotta és rajzokkal díszítve küldte el nekünk a kutyás bélyegeket **Karda Margit** és **Csáky Rozália** óvó néni Gyöngyvirág csoportja a **székelykeresztúri** Napsugár Napköziotthonból.

Címlap:
MÜLLER KATI

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja. XXXIII. évfolyam, 357. szám.
Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI.
Lapterv: Könczey Elemér. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva. Honlapszerkesztő: Komáromy László.
Megrendelhető a szerkesztőség címén: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.
E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001
A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont IBAN RO45RNCB0106026602080001
B.C.R., SUC. CLUJ S.C. NAPSUGÁR – EDITURA S.R.L. CUI: 210622.
Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-776x

Ára 3 lej

Szivárvány